leidis ta mönda, mis ta nokka järrel olli, mis kögis ehk toas laua pealt mahha langes; leiwa-rasokesed, lihha sutäied, kartuhwli kored, kondid; need ollid, kust ta wahhest weel rasokest nokkida sai. Kui kegi maearahwa seast, kes köik jo muidugi ta sõbrad ollid, tedda paitasid, laskis ta ennast hea melega kätte wõtta; ja lendas ka isse tuppa, ni pea kui hakken ehk uks lahti tehti. Ta hulkus siis kaarna wisi järrel aeglaste sammudega senna ja tenna wadates laudade ja pinkide peal, ja hüppas ka wahhest kellegi õlla peale ehk pähhä. Sedda wõib nüüd iggaüks arwata et Raakhans (sedda nimme ollid naad temmale pannud), armas wõeras olli, maea-rahwale talwe aeal sureks römuks. Agga sesamma wõeras piddi Tobri maeas mitmesuggust luggu näggema. Seal juhtus, ni kui nüüdki weel mõnnes perre-konnas, et mönda hädda olli kannatada: rahhe-sadde pekšis Tobri wilja mahha, ta sai wahhest leikuse aeal waewalt agga neljast jäggu sest, mis muil aastail olli samud; limmupudest sai ta wägga wähhä met, ja süggise surri weel ta köige parrem lehm ärra. Need äppardused rikkusid temma weikest maeapiddamist. Tobri müüs ühhe weikese tükki omma põllumaast ärra, et agga omma köige tarwilisemad asjad wõis wahhen-dada, ja piddi weel pealegi wõlgu teggema, ilma lotuseta, et neid jälle pea wõiks maksta. Temmal olli ühhe köiwa mehhega wõlgu, kes rahha kukru wasto ütles: „sinna olled mo rõ-mustaja!“ Se wõttis Tobri käest sured in-tressid, ja olli sedda rahha agga selle nõuga laenanud, et ta pea waese mehhe pärranust wõiks üsna omma kätte risuda. Teine aasta selle järrel ei tonud parraku mitte abbi, waid jälle wilja ikkalust. Kui nüüd talw kätte jõudis, ajas ihnus mees ilma armuta wõlgnikku peale, et wõlla ärratassuks; wiimne aeg jõudis kätte, mis ta maksmiseks olli märanud. Tobri pallus tedda, nüüd weel tulleiwa kewwadeni kannatada, millal ta lotis omma weikest kohta surema kas-suga ärra müa, ja siis majal ennesele mut ellu-asset otsida. Agga se wiiwitus olli ahne mehhe wastu meelt; wist ta kartis, et Tobri maad kallimaks saaksid aetud, kui temma nende eest tahtis anda. Ühhel päwal tulli temma kohtu teenritega äkkitselt Tobri maeasse ja wõttis ta wiimse lehma, wannemate ja laste wodid ja mu krami ärra. Peale sedda ähwardas ta weel, kui mitte wõlg neljateistkümne päwa pärrast ei olleks maksetud, jälle tulla, ja Tobrit wangi-torni heita, ja temma üllejänud warra keik ärra müa.